

¹¹Mert ez a parancsolat, amelyet ma megparancsolok neked, nem túl nehéz a számodra, és nincs távol tőled. ¹²Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy hozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? ¹³Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? ¹⁴Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben; teljesítsd hát azt! ¹⁵Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.

Kedves Testvéreim!

Az év elején valahogy mindig többször kerül elénk olyan bibliai rész, amelyben arra kerül a hangsúly, hogy foglalkozzunk többet az Isten ígéjével. Már lehet, hogy unalmas sokaknak az a gondolat, amelyet ilyenkor el szoktam mondani az 1%-ról, de mivel ma is egy ilyen ige áll előttünk ezért újra előhozom.

Mi is az 1%? az a közel negyedóra, ami egy napunk 1%-a, azt gondolom, hogy egy szükséges minimum arra, hogy az Isten ígéjével foglalkozzunk. Ez éppen elég arra, hogy elolvassuk a bibliaolvasó Útmutató napi ígeit, és egy kicsit elgondolkozzunk rajta. Vajon ennyit számunk-e naponta az Istenre? Persze jobb lenne, ha több időnk lenne rá, ha pl. tízedet tudnánk adni, azaz a nap 1/10-ed részét, de ugye az már majdnem két és fél óra egy napra. Mondjuk, ha levonjuk az éjszakát, akkor akár még realitás is lehet az az 1 óra 36 perc, pláne reggelre és estére elosztva... de ez csak egy tipp.

Karácsonykor János evangéliumának elejéről – egy különleges karácsonyi történetet olvastunk – hiszen János nem a klasszikus értelemben meséli el Jézus születését. Az ige testté lett – mondja, ami azt jelenti, hogy közénk jött, egészen közel jött hozzánk az Isten szava. Az a szó, amelyről azt mondjuk ige, hiszen sokan tapasztalták, és tapasztaljuk, hogy hatással van az életünkre. Mozgásba hoz, lendületben tart, megmutatja az utat.

Mai ígénk ebben erősít bennünket. Mózes 5. könyvében Mózes megismétli a törvényt azok számára, akik a pusztai vándorlás után az ígért földjének elfoglalására készülnek. Isten szavát mondja el, aki felhívja a figyelmet arra, hogy küzdhetnek vele, vagy nélküle, de inkább küzdjenek vele. Vele, aki közel van hozzájuk, egészen közel. Ezt tapasztalhatták meg, amikor a jeruzsálemi templom elődjére, a szent sátorra néztek, és azt látták, hogy Isten egy felhőoszlop képében beszélget Mózesrel. Egészen közelivé, kézzel foghatóvá vált az Isten számukra. És mégis kétségek fogják el őket, mégis bizonytalanok a felől, hogy vajon tényleg, tényleg megéri az a sok lemondás, ami azzal jár, hogy megtartsák mindazt, amit Isten kér, követel?

Mózes miután elismétli Isten parancsait, felhívja újra a nép figyelmét: közel van hozzátok az Úr. Nincs messze senkitől, nem egy életidegen, távoli istenséget tiszteltek, ahogy a többi nép. Vegyétek már észre.

Vízkereszt – és az azt követő néhány hetes időszak – éppen erről szól, hogy vegyünk észre hogy az Isten még annál is közelebb jött, mint ahogyan a zsidó népnek a pusztában. Megszületett, és megmutatta magát. Láttuk az ő dicsőségét, mint az atya egyszülöttjének dicsőségét... írja János. A testé lett ige, akit az írott ígében tudhatunk egészen közelinek ma is. Hiszen ebben, a Szentírás szavában foghatunk meg, és fogadhatunk be teljesen. Ezért fontos, hogy ne csak ott legyen az asztalunkon, hanem a kezünkben, a fejünkben, a szívünkben legyen. És honnan tudhatjuk, hogy ott van? Onnan, hogy mozdít, indít. ¹⁴Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben;- Olvashatjuk mai alapígéinkben. És ez egy olyan biztatás, amit érdemes újra és újra meghallani. Ott van velünk az Isten, akkor is, ha nem azt érezzük, nem úgy godnoluk. Nem biztos, hogy az ő hibája az, ha ezt nem vesszük észre – ahogyan erről a múlt héten is hallhattunk az ige hirdetésben.

Ott van velünk, még akkor is, ha mi leginkább csak magunkra tudunk figyelni. Az tükör előtt töltjük az időt, és nem a biblia olvasásával... hogy visszatérjek a kezdő képre.

A tükör előtt töltött idő, a magunk körül forgás, pedig elhomályosítja, eltávolítja őt tőlünk. Olyanok leszünk, mint a durcás kis gyerek, aki nem szeretne óvodába menni, mert azt gondolja, neki jobb otthon. És egyre inkább belehergeli magát.

Vince fiúnk szeret otthon lenni. Különösebben nincs baja az óvodával, de azért otthon jobb, így reggel, amikor elhangzik: öltözz, megyünk az oviba, mondat, akkor előveszi színészi képességeinek legjavát, és először nagyon határozottan nemet mond, majd, amikor látja, hogy ezzel nem ér el eredményt, akkor könnybe lábadt szemmel, és földbe gyökerezett lábbal áll, és ha a kapkodó, rohanó szülő nem kap észbe, akkor már következik is a valódi sírás és hiszti. Hála Istennek idáig ritkán jutunk el, ebben többek közt szerepe van azoknak a technikáknak, módszereknek is, amelyeket másfél évvel ezelőtt sajátítottunk el, amikor egy hittanos szülői értekezleten elővettük ezt a témát, a gyerekek hisztijének kezelését.

Itt elhangzott éppen hasonló szituáció kapcsán, hogy elejét vehetjük a hisztinek azzal az egyszerű dologgal, hogy nem úgy kezdjük: indulunk az oviba, hanem, ha elgondolkodtatjuk a gyereket, lefoglaljuk a

gondolatait: Vince, melyik pulcsit veszed fel, ma az oviba? Melyik játékot mutatod ma meg az óvónéninek? ...stb. Ilyenkor lefoglalja a gondolatait ez a választás, és nem az óvoda kontra otthonmaradás körül forognak az agytekervények.

Mai alapigénk végén Mózes egy talán nem is olyan túl nehéz választás elé állítja az általa Egyiptomból kivezetett népet. ¹⁵*Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.*

Ha ezt nézzük, akkor egy viszonylag egyszerű döntés előtt állnak, mert megtapasztalták, hogy milyen a pusztaság, de már hallottak arról, hogy milyen lehet az ígéret földje. Persze így utólag visszatekintve könnyű azt mondani, hogy egyszerű volt a döntés a számukra. Mert ha Vincét megkérdezem délután, hogy milyen volt az ovi, akkor elmeséli a kalandokat, az óvónénik kedvességét, a barátaival való játék örömét. De most még csak reggel van a nép életében, és azt látják, hogy túl sok szabály, túl sok kötelezettség az, amit vállalni kell, hogy rendben legyen minden.

Megpróbálom röviden összefoglalni, hogy mi is történik. Adott egy nép, akik hosszú ideig éltek rabszolgasorban Egyiptomban. Ott, bár robotra fogták őket, de tulajdonképpen egészen jól megvoltak. Ekkor jön Mózes, és valami Istenről beszél nekik, akikben még őseik hittek, és talán még akadtak néhányan abban a generációban is, akikben tovább élt ez az ősi hit. Egy Isten mind felett. Ez ott Egyiptomban elég rendkívülinek számított. Mózes erre az egy Istenre hivatkozva, nagy jelekkel, a tíz csapás csodáit követően, kivezeti őket, még a tenger is ketté nyílik úgy kelnek át a sivatagos Sínai-félszigetre. Ott kapnak két kőtáblát, a kőtáblákon parancsolatokat. Tartsd meg! – mondja nekik Isten, de nekik ez új nem nagyon akaródzik megtartani. Mindig van valami panasz. Egyiptomban jobb volt, ott nem kellett ilyenekkel foglalkozni. Mivel már rögtön az elején kibukik, hogy nem akarnak változni, ezért 40 év, egy generáció a pusztába kényszerül, ami a valóságban is azt jelentette, hogy egy sivár, az életfeltételeket éppen megadó helyen telepsznek le. Ebben az időszakban megtanulják értékelni, amit kapnak, és sokszor megtapasztalják Isten hatalmát. Aztán eltelik ez az idő, és Mózes újra megismétli a törvényt, ha majd bemennek az ígéret földjére, akkor ezt fontos lesz megtartani. De mivel jól tudja ő is, hogy a: tartsd meg a törvényt! – felszólítás inkább durcásságot vált ki, ezért inkább a pozitív pedagógia módszerével választás elé állítja a népet: ¹⁵*Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.* Melyiket választod? Hát még szép, hogy a jót és az életet – ki az aki nem azt választaná. És valóban azt is mondja erre később a nép, hogy rendben, mi a jót választjuk, és elindulunk azon az úton, amelyet Isten mutat. Megtartjuk a parancsolatait, hiszen tapasztaltuk, átértük, hogy ha ő segít, akkor bármire képesek vagyunk. De miért kellett erről győzködni a népet? Mózes iszonyatos energiákat fektet abba, hogy valahogy összehozza Istennel a zsidó népet. Mert ez nagyon dőcög, nem akaródzik, mert mindig vannak kifogások, mindig valami fontosabbá válik, valami mindig eltereli a figyelmüket. Közel van hozzátok! Igen, de mi nem ezt tapasztaljuk...

De nem csak akkor volt ez így. Ma mindent átjár a járványról való beszélgetés. December vége óta a vakcina körül zajlik minden, hiszen ez mutatkozik emberileg nézve a lehetséges kiútnak a járványból. De nincs elég, és van egyfajta bizalmatlanság is sok esetben. Tényleg segít? Ennyi idő alatt lehet oltóanyagot fejleszteni? Milyen mellékhatásai vannak? ... sok, sok kérdés merül fel, és egyfajta bizalmatlanság alakul ki sokakban. Természetes, emberi ez a bizalmatlanság, de vajon mi ennek az oka? Úgy látom, hogy leginkább a kommunikáció. Mert nem jól adják elő... mert most azt mondják: kell a vakcina ahhoz, hogy megfékezzük a járványt. Mit mond erre az ember: nem kell. És könnybe lábadt szemmel történeteket mesél az oltás káros mellékhatásairól. De vajon igaza van-e? Ne értse félre senki, nem az oltás melletti kampányt tartok, egyszerűen jól példázza ez a dolog az ember gondolkodását. Felkínálnak neki egy lehetőséget, és nem él vele, miközben kérdés nélkül rábízta az életét emberi találmányokra, sőt még fizet is érte, amikor repülőre ül, vagy egy MR vizsgálatra meg az kórházba... és elfogadja a kötelező védőoltásokat i, mert jót szeretne a gyerekének...

Az Istennel való kapcsolatunkban is sokszor van benne a bizalmatlanságunk. Tudjuk, mert azt tapasztaljuk, hogy jó vele lenni, mégis nehezen indulunk el a vele való találkozásra. Mert magunk körül fogunk, és azt mondjuk: annyi mindenről le kell mondanunk... vagy éppen azzal érvelünk, hogy jó nekünk minden úgy, ahogy van... Sok-sok akadályt helyezünk az Istennel való személyes kapcsolat útjába. De ő úrja és újra felkínálja a lehetőséget: ¹⁵*Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.*

Egyszerűsítsük le a dolgokat. Ha a jót választjuk, akkor eljutunk az életre. Válasszuk a jót, és vegyük kezünkbe az egészen közel lévő Szentírást. Hallgassuk az ő szavát, olvassuk azt, hiszen egészen közel van hozzánk.

Kezdjük 1%-al, majd folytassuk 10-el, hogy végül elérjük a 100%-ot, amikor már a szívünkbe és az életünkbe költözik az ige, és mindent átjár. Így legyen!